

FAMILIA.

BUDA-PESTA

26 Octomvre st. v.
7 Noemvre st. n.

Va eși, joi'a și duminec'a.

Redacțiunea: strad'a arbo-
relui verde nr. 12.

Nr. 81.

ANULU XIV.
1878.

Pretîlulu pe unu anu 10 fl.
Pe $\frac{1}{2}$ de anu 5 fl.; pe $\frac{1}{4}$ de
anu 2 fl. 70 cr.
Pentru Români'a 2 galbeni.

Societatea pentru fondu de teatru românu.

Se aduce la cunoscintî'a onoratului publicu, că adunarea Societătii pentru fondu de teatru românu, care s'a anunțiatu pe 10 și 11 oct. la Alba-Iulia, dar la cererea comitetului arangiatoru s'a amânatu, se va țîné la 17 și 18 noemvre st. n. an. c. totu în Alba-Iulia și cu program'a publicata în nr. 66 alu „Familiei.“
Budapesta 26 oct. 1878.

Iosifu Vulcanu,
secretaru.

Iosifu Hosszu,
vice-presied.

Operele teatrale ale dlui V. A. Urechia.

(Raportul adresatu Societătii Academice Române.)

Comisiunea noastră m'a însărcinatu a-i da séma despre cele 2 volume de teatru (unulu de drame și altulu de comedii) ale dlui V. A. Urechia, cari au eșitu de sub tiparu în lun'a trecuta.

Acésta sarcina am primit'o cu atâtu mai multa multiamire, cu câtu ea marginesce rolulu meu de recensoru alu acestei publicatiuni la simpl'a rememorare a suceselor ce au obtînutu pe scen'a româna, în acesti ultimi ani, cele mai multe din operele teatrale ale autorului.

Aceste opere sînt asiá de bine cunoscute de întregulu publicu românescu, în câtu socotescu că este cu totulu de prisosu a face o recensiune minuțioasa a lor dinaintea unei adunări de literati români.

Me voiu margini dar, în urm'a nomenclaturei operelor cuprinse în citatele volume (lucrare ce-mi este chiar împusa prin rolulu meu de raportoru), me voiu margini, dîcu, a pune în evidentia — pe câtu mijlócele me vor iertá — titlurile ce posedu cărțile date în cercetarea mea pentru a obtîné, în acestu anu alu tiparirii lor, resplat'a, și onorica și remuneratóre, ce a fost incredintîata de nemaritorulu între noi Naturelu, spiritului luminatu și nepartinitoru care totu-de-una a domnit și trebue sê domnesca în sinulu Societătii academice române.

Cá sê rafuescu îndata semile bibliografice, ce-mi sînt date în cercetare, voiu enunțá pe rîndu titlurile dramelor și comedielor contînute în acele 2 volume; și sînt incredintîatu, dlor, că marea majoritate a acestor simple titluri va redestepá în memori'a dvóstre stralucite serbatori teatrale, în cari ánimele asistintilor au încercatu, când simțieminte mândritóre de patriotismu, când farmeculu placutu de a ascultá graiu românescu mánuitu cu maestría, când în fine o veselía totu-de-una produsa prin oneste și bine cumptate trasuri comice ale vietii nóstre sociale.

Ori câtu de multe aru fi parutu, fia-caruia din

cei mai grei la fire, adeva din cei mai esigenti critici literari și artistici, imperfectiunile materiale, sub cari acele opere li s'au prezentatu pe scena, nu remâne mai pușinu adevratu, că pipaindu-si și cãntarindu-si fiacare cu de-ameruntulu variatele impressiuni ce a resimțitu în acele serate, fãra îndoiéla va culege dintr' ênsele o cãtîme de emotiuni sincere destulu de însemnate spre a-si puté formá cu dênsele — adunate tóte la unu locu — o cunoscintia lamurita despre meritele positive ce au aceste opere, în sinul literaturii naționale din timpii nostri.

Astfel dèca vom radica, dinaintea cugetului nostru literaru, cortin'a scenei românesci și vom trece repede în vedere creatiunile originale cari s'au mișcatu pe acea scena în cursu de unu decenu și jumetate în cóce, apoi sê spuna cu buna credintia ori-cine dèca nu resaru, mai pe sus de ori-care altele, actiunile dramatice cari ni-s'au prezentatu acolo sub firm'a „Vornicului Buciocu“ (drama istorica în 5 acte, represintata mai ântâiu pe teatrulu din Bucuresci la 1867), sub aceea a „Banului Maracine“ (drama naționale în 4 acte), a „Porcarului și Maria Sa“ (imitatiune dramatica în 3 acte); adiminitóre spectacole, cari ambele au sucesu în anulu 1872, în fine chiar si a placidei elegii dramatice care, cu ênsasi limb'a archaica și blajina a „Învetiaturilor lui Négoe Basarabu“, a înfatșiatu pe scena, la redeschiderea teatrului din 1875, „Curtea lui Négoe Voda“, drama cu spectacolu în 4 acte.

Asemeni când, în fruntea volumului de Comedii, citimu titlulu gingasîelor scene ce s'au jucatu mai ântâiu la 1868 sub numele de „Oda la Elisa“, nu putemu tagadui că elu destépta în noi o amabile și placuta amintire. Si teatrulu si tiparulu au consântitu valórea literara a acestei floricele dramatice.

Mai pușinu apretînite, dar pentru aceea nu de locu lipsite de meritele ce se ceru unor opere literare destinate teatrului, sînt comediele localiste sub numirile de: „Balulu Mortului“ din 1863 (care a mai fost odata tiparitu) și „Advocatu ori Paiatia?“ ce s'a jucatu la 1876

Sê adaugamu înca, fãra de a uitá că tóte cele urmatóre ni se aducu la cumpan'a criticeii cu însusirile de usuritate, ce le înflige (adese ori nedreptu) form'a și titlulu lor de improvisatiuni, mai ântâiu comedii-farsa numita „Angina defterica“, din 1872, apoi balad'a în actiune purtându titlulu de „Fidantia'ta Imperatorelui“ și scenet'a cu cãntári dîsa „Vestea cea de bucuria“, ambele din 1869; în fine, spre a încheiá pe deplinu nomenclatur'a scrierilor tiparite séu retiparite în aceste 2 volume, scenet'a infantina din 1874 intitulata „Sântulu Nicolae și copii cei cuminti.“

Ací, dlor, în această colecțiune de patru drame cu subiecte împrumutate séu aplicate tradițiunilor noastre naționale, si de șapte creațiuni de unu caracteru mui ușoru, se cuprinde de ocamdata activitatea dlui Urechia în cerculu literaturii dramatice. Acésta activitate se destinde peste vr'o 12 séu mai bine dicéndu peste 9 ani, dela 1863, ori mai bine dela 1867, când s'a jucat „Vorniculu Buclocu“, pâna la finele lui 1875, când s'a aretatu pe scena „Curtea lui Négoe Voda.“

Natur'a celor mai multe din aceste opere dovedesce, că ele au ocupatu timpu îndelungu pe autoru, atâtu prin studiu câtu si prin meditațiuni pentru pregătirea si combinarea tîseturilor dramatice, câtu si prin îngrijirea cu totul speciala ce dsa a acordatu stilului.

Înr'unele note la operele sale cele mai bine compuse si scrise, d. Urechia ne marturisesce c'a fost nevoitu a le produce în pripa. Déca înse despicămu cu atentiune elementele improvizate ale chiar acelorasii opere, vom recunósce că, osebitu de combinatiunile dramatice ce autorulu a aflatu în propri'a imaginațiuni, a trebuitu sé poséda unu contingentu solidu si variatu de cunoscintie asupra faptelor istorice, asupra vechilor usuri si datine naționale, asupra limbei românesce din diferite epoce si diferite regiuni, pentru că, cu acestu îmbelsugatu materialu adunatu de mai nainte în mintea sa, sé fi pututu înșghieba atâtu de iute opere cărora nu li se potu contestá merite multe si felurite. Meritele ce caracteriza productiunile teatrale ale dlui Urechia, mai cu séma ale acelora ce-si afla subiectele în tradițiunile naționale, se învederéza în modulu celu mai stralucitu când punemu aceste opere în față cu mai totu ce s'a produsu în acelasi geniu în totu timpulu câtu a lucratu si dlu Urechia. Abiá déca vr'unulu din autorii români a cunoscutu si-a sciutu sé utilizeze asiá de bine cá dsa fapte si datine ale trecutului, simtîminte si expresiuni, pe cari ni le-au pastratu scrisele vechi si tradițiunile poporale ale Românilui. Sub acestu punctu de vedere specialu, operele teatrale ce a datu estimpu la lumina d. Urechia, putemu dice cu incredintiare că sînt nu productulu literaru esítu de sub tiparu celu mai nimeritu alu anului, ci complexulu celu mai meritoiú si celu mai variatu alu întregului decenu.

Mai în tóte dramele sale regasimu fapte de capetenia pe cari ni le-au pastratu cronicile séu legendele trecutului, si acele fapte sînt totu-de-una alese printre cele cari mai cu séma potu deșteptá si înalțiá în ânimele contemporanilor amorulu patriei, credinti'a în virtutile naționale, devotamentulu cátra totu ce e bunu si cátra totu ce e adevratu folositoru atâtu patriei câtu si cugetului individualu.

S'ar puté dice în adeveru, că o asemenea tendinția este generala printre autorii dramatici, atâtu la noi câtu si aiurea. La această vom responde, că nu e datu tuturu a distinge cu tactu si a folosi cu talentu acele fapte si acele cuvinte cari sînt mai cu séma merite a reproduce efectulu cerutu asupra unei generațiuni, diferita sub multe raporturi, si morale si literare, de acele care le-au produsu si le-au povestitu. La noi, dlor, autorulu de care ne ocupămu este de siguru celu carele, într'unu numeru mai mare de opere dramatice, a sciutu mai bine sé reînvie, în ochii si audiulu publicului modernu, virtutile si graiulu timpilor nostri trecuti.

Cá autoru dramaticu se cuvine sé recunósce mu dlui Urechia, cá unu adevratu meritu particularu alu seu, o însusire de stilista ce une-ori i s'a imputatu dsale cá o imperfectiune, cá sé nu dicu unu defectu. Amu auditu facéndu-se vina dlui Urechia cá fras'adsale, în scriere, este pré multu trunchiata, pré scurta, pré adese menita a produce unu efectu sclipitoru. Nu e sarcin'a mea, dlor, d'a judecá operele narative séu oratorice ale dlui Urechia; dar, întru ceea ce privesce scrierile sale dramatice, apoi trebuie sé constatu, împreuna cu toti criticii antici si moderni, că nici unu chipu d'a scrie nu este mai apropiatu scenei de câtu stilulu cu frase scurte, rapedi, trunchiate, cari facu ca dialogurile sé succéda cu iutiéla, întretinéndu astfel mereu interesulu în auditoriu si producéndu, câtu se póte mai adesea, efecte neașteptate, schinteitóre, prin expresiuni de acele cari cá fulgerulu luminos la vadere, isbescu fără veste si putericu audiulu si imaginațiunea.

Déca într'adeveru dlu Urechia are aiurea defectulu unui asemenea stilu, apoi trebuie sé marturisi mu, că, în operele sale dramatice, acestu defectu este unu mare meritu, pe care — mai multu de câtu toti câti au scrisu la noi pentru teatru — dsa ilu posede. Asiá dar, dlor, credu că, în ultima analiza, operele ce miati datu a cerceta sînt opere cari, atâtu sub raportulu fondului câtu si sub acela alu formei, si mai presusu de tóte sub acela alu tendinției merita a obtíne ori ce distinctiune, ori ce recompensa, printre productiunile literare nu numai ale anului în care ele s'au tiparitu, dar si ale întregului restimpu în care ele s'au ivitu în față publicului.

A. Odobescu.

Maritata si totusi fara barbatu.

— Romanu americanu, de Mrs. May Agnes Fleming. —

(Urmare.)

Când audí acelu sgomotu, o cuprinse unu floru. Altcum tóte erau în tacere mortala, încátu audíse a 9 óra baténdu din turnurile orasiului.

— Noue óre! Potu fi si dóue pâna ce vor veni dupa mine. De asiú puté celu puçinu dormi.

Ea ingenunchiá si-si fini rugatiunea de sér'a mai cu multa pietate, decátu alta-data si apoi se asiedia pe fetelu.

Cine a siediutu óre aici ultim'a-óra?

Polly se înveli în shawl, închise ochii si cercá sé cugete la órele placute de ieri si la bucuri'a, când Ralf Fane va veni sé o duca în Priory cá sé siéda lângu elu.

Între astfel de cugete o cuprinse somnulu.

Ea dormise multu.

Lumin'a lunei luminá fantomaticu în chilía, si de asupra ei se audiea unu sgomotu de clotiani, asemenea unei armate de fantome.

Fost'au unu visu, cá audíse o usia deschidiéndu-se si niste pasi apropiándu-se?

Polly tresari.

Lun'a se ascunse în nori, în chilía erá întunecutu completu.

— Óre ce a fost?

Afara în coridoru se audira niste pasi omenesci, cari se apropiu de usia.

Acést'a se deschise scartâindu.

Tiner'a fetitia se sculâ. Anim'a încetâ a-i bate, si fiori reci o cuprinsesa. Fostu-a ôre frica?

Prin usî'a deschisa se zarî lumin'a si în pragulu usiei statû o femeia, care dupa puçina traganare pasi directu spre ea.

Capitululu IV.

Facia 'n facia.

Fostu-a Olivia, Lady Charteris, în adevêru îndiferenta? Uitatu-a ea fetitî'a, pe care nainte de 14 ani a parasit'o?

Erau ômeni, cari afirmau, cumca fiantî'a ei e atâtu de rece si fâra colóre, cá si faci'a ei seriôsa si palida, si ea nu-si iubescè nici soçîulu nici fetitî'a.

Înstrainarea ce nedisputabilu esistâ între soci, nu erâ secretu. Ei locuiau sub unu acoperamentu, observau esteriórele formalitâti de curtesia, si totusi erau cá polii de îndepartati. Asiâ a fost dela nascerea Mathildei. Déca se întêlniau pe trepte séu în coridoru, si aceste erau unicele locuri unde se întêlniau ei fâra martori, — ea trecea pe lângu elu cu superbia si se feriâ, cá nu cumva sè se atinga de hain'a ei. Si de o agraiâ elu la mésa, ea i respundea scurtu, fâra a cautâ în faci'a lui. Erau momente de interesse caracteristice, sè o observédie, sè o îna rece si fâra viétia cá pe Diana lui Louvre, cu care o si asemená, sè o privésca cu ochi suridîendi, nadasîndu tóta mân'a, care luciâ din adâncimea ochilor lui.

Si care ôre erâ culpabilu?

De comunu se judecâ ea de culpabila; nu erâ rece si abstracta, pe când Sir Hugo erâ totu-de-una amicabile si complésantu. Firesce, sînt ômeni, cari în societate brilléza, acasa înse sînt egoisti si nerespectuosi, si-si în faci'a baronului zacea o espressione, ce pe multi i inspaiméntâ.

Numai odata a vorbitu Lady Charteris cu Lordulu Montalien despre acele împregiurâri.

— Sir Hugo m'a insultatu, Mylord, si de s'ar rogâ de iertare pe patulu mortii, încu nu i-asi iertâ.

Si ochii ei cei negrii schinteiau de mân'ia, încâtu Lordulu Montalien nu cutezâ mai multu a încercâ o complanare între dènsii.

Mathilda erâ idolulu si tipulu tatâne-seu. Nimicu nu a mostenitu dela mum'a ei, si Sir Hugo se bucurâ despre acést'a.

Ôre putea Oliva sè o iubésca, déca pe tatalu ei îlu uria?

Mathilda se alipiâ de baronulu si nu aretâ càtra mum'a ei nici o iubire.

Erau niste împregiurâri abnorme, si ômenii aveau în câtva dreptu, când caracterisau pe Lady Charteris rece, unamicabila si fâra ânima.

Înse fetitia lui Robert — fetitî'a amôrei ei — aceea a fost cu totulul altu ceva. Tocmai amôrea ei càtra aceea o îndemnâ sè o deie dela sine, cá sè fia scutita de furi'a barbatului si unchiului ei. Ôre acei patru-spre-diece ani nu i-au recitu ânim'a de càtra ea?

Când în sér'a acelei festivitâti statû Ulrich Mason înainte ei, elu sciû sè-i respunda la întrebare.

Numai încu odata a vedîtu elu o astfel de amôre suferinda, cum luciâ ea în ochii ei, cari se atin-

tau la fetitî'a în hain'a alba, — numai încu odata a vedîtu elu în cas'a de pe strad'a parcului, unde o mama plângea peste fic'a ei, pe care pôte cà pentru totu-de-una a dat'o în mâni straine.

Ei statura acum iérasî faci'a în faci'a si se cunoscura. Iérasî se întêlnira. Pe Ulrich îlu cuprinse o înfiorare. Ôr'a aceea de care se temuse elu sosi, mum'a îsi aflâ fét'a.

Ochii ei graiau càtra elu, si i spuneau sè „aştepte!“

Polly érasî jucâ.

Guido Carls court aşteptâ demandatîunile damei. Ei trecu pe lângu Ulrich si Lady Charteris şioptî lui Ulrich: „Aştepta aci.“

Elu siede pe o banca si priviâ înainte lui. Datorintiele îlu chiamau la teatrulu din Speckhaven, — ce înse avea sè faca? Mum'a Pollyei erâ si de siguru o va luâ dela sine. Pe Polly, lumin'a casei lui, bucurî'a estintei lui, pe fiantî'a, care a iubit'o elu 14 ani si l'a torturatu dupa draga voi'a ei.

— Eu nu o dau, — îsi dîse Ulrich, — eu nu lasu sè mi-o rapésca nimenea, déca ea nu va voi sè se duca.

Vointî'a Pollyei înse erâ sè fia dama, si asiâ ea va voi sè se duca.

Arborii, luminele si saltatorii înundau nainte ochilor lui Ulrich în negure gróse.

— Déca va voi, ea pôte merge, — îsi şioptî elu, — dara nici odata sè nu scia durerea ce asi simti-o.

Dîu'a disparû, lun'a, stelele si lampele colorate o înlocuiau, si Ulrich totu încu aşteptâ tocmai cá nainte de 14 ani în ramurile ulmului.

O mâna rece i atinse deodata mân'a lui, si când se întorse, vedîu elu pe Lady Charteris cá o statua palida si fantomatica nainte lui.

— Urmédia-mi!

Totu încu îsi tineu cu tarîa mân'a cea rece.

Ulrich se înfiorâ. Elu cugetâ la acele nimfe, cari rapescu cu sine fâra crutiare pe multi nefericiti.

Ei întrara în unu tufisîu, cá nimenea sè nu-i observe.

Ochii cei negrii ai Oliviei se atîntira selbaticu spre elu.

— E fetitî'a mea — pe care nainte de 14 ani ti-am dat'o, — şioptî ea.

— Da, ilustra dômna.

— Si dta ai grigitu atâta timpu de fic'a mea, ea e tare si frumôsa si sémena multu pe elu. A cui se dice a fi ea?

— Ea se numesce Polly Mason, orfan'a verului meu repausatu.

— Pe ea o chiamâ Paulina.

— Da, — respunse Ulrich, uitându-se de sine, si elu mi-a împartasîtu astfel.

— Cine?

— Unu strainu, carele pe acelu timpu a petrecutu la noi, si-a esprimatu parerea, cá o chiama Paulina, — respunse Ulrich confusu.

— Cum a pututu elu sè scia? Cine a fost acel'a?

— Elu s'a numitu Hawksley.

(Va urmâ.)

Ce e nou ?

Dela curti. Împeratul Vilelm va stá la Wiesbaden pâna la începutul lui dec.; municipalitatea Berlinului i pregatește o primira solemnă. — Comitele Hojös de Sprinzenstein, tramisul estraordinaru si ministru plenipotentiaru alu Austro-Ungariei, a sositu la Bucuresci, si a fost primitu cu pompa mare la curtea Domnésca. — Regele Italiei a numitu pe br. Fava tramisu estraordinaru si ministru plenipotentiaru la Bucuresci. — Br. Stuart ministru resiedinte al Rusiei în Bucuresci si-a pedatu credenționalul.

Sciri personale. Conte de Andrassy va sosí în 6 nov. la Budapesta. † Fr. Liszt va petrece pâna dupa Craciunu în Roma, apoi va veni la Budapesta. ✕ Dlu D. Bratianu a plecatu la Constantinopol sè-si ocupe postulu de tramisu estraordinaru si ministru plenipotentiaru.

Titlu de Altetia Regala alu suveranului României este recunoscutu de Austro-Ungaria, de Engliter'a, Franci'a, Germani'a, Itali'a si Russi'a, cari totu-odata considera acestu titlu cá dobânditu pentru toti successorii din casa Domnésca actuala. Astia dara de acuma înainte se va întrebuintia acestu titlu în toate actele oficiale. La dorinti'a Domnitorului înse, în adresele adunárilor legiuitoare, precum si în acele ale corpurilor constituite ale statului se va mântiné tradițional'a numire de „Mari'a Ta!“

Guvernatorul Basarabiei, generalul Siebeco, a adressatu o proclamatiune cátra locuitorii teritoriului românu trecut prin tratatul dela Berlin sub dominațiunea Rusiei. Proclamatiunea este cu dat'a dela 9/21 oct., diu'a desiertării definitive a Basarabiei de cátra autoritátile române, si e scrisa numai românesce. Temutu-s'a óre generalulu — scrie „Românulu“ — cá nu va fi întielesu de cátra Basarabiani, deca le va adressá o proclamatiune în limb'a russa? Locuitorii Basarabiei nu cumva nu vor fi sciindu russesce, ci numai românesce? Dar atunci ce însemnéza asigurările date la congressul dela Berlin despre naționalitatea russa a Basarabiei de jos ?

Vice-guvernatorul rusu dela Tulcea a datu si elu unu avisu cátra poporatiunea din Dobrogea. Avisul e scrisu russesce, românesce si bulgaresce, — si esprime credinti'a, cá „locuitorii dorescu a primí pe poporul românu cu dragoste“, opresce înse „tote manifestatiile fara esceptia.“

In camer'a deputatilor ministru Tisza a presentatu o copia din tractatulu de Berlin, dupa ce opositiune l'a provocatu mai adese ori spre acésta; copi'a s'a datu la tipariu si impartitu între deputati pentru a o studiá înainte de ce ar urmá debaterile asupra-i.

Lud. Kossuth a scrisu ierasi o epistola amicului seu, deputatului Helfy, la care a alaturatu unu memorandum despre politic'a orientale. Kossuth dice, cá dupa ce Austri'a a fost scósa afara din Germani'a si Itali'a, si-probéza noroculu de cucerire în Orientu, — si politic'a dinastiei habsburgice a fost dela începutu a luá Bosni'a si Hertiegovina cu ori ce pretiu; acést'a a facutu-o în contielegere cu Russi'a, careia i-a lasatu mâna libera pentru a sparge

imperiulu otomanu. Andrassy a fost unu instrumentu numai de a esecutá planurile de multu timpu plamadite ale dinastiei. Kossuth afla, cá elu în anulu trecut, când a cugetatu si scrisu despre o actiune seriósă a monarchiei austro-ungare în contra Rusiei, s'a însielatu reu; cáci în Vien'a nime n'au cugetatu de a întentá resboiu Rusiei, ci prin dismembrarea Turciei a cucerí teritoriu cátu se póte mai multu. La întelnirea dela Reichstadt s'a statoritu program'a, în ce chipu sè se faca rescóle pe teritoriulu turcescu, si cum sè se dee lovitur'a de mórte dominatiunii otomane. Lui Kossuth i pare reu, cá pentru unu atare scopu, ce va aduce cu sine ruin'a Ungariei, s'a angagiatu chiar barbati unguri în persón'a lui Andrassy si Tisza.

Efectele tómnai în Români'a. „Press'a“ scrie: Tómnai de estimpu continua a fi de unu seninu si de o temperatura, ce sémena a cea mai frumoasă véra. Multi peri si meri au începutu sè dea róde nóue. Am vedíutu ênsi-ne unu maru, încarcatu de mere nóue, de marimea nucilor. Am gustatu dintr'ênsele si au gustulu celu mai placutu. Cáte-va díle inca de caldura, si vor fi cópte pe deplinu. Am vedíutu si liliacu înfloritu.

Sciri merunte din tíera. Dlu George Secula si-a mutatu cancelari'a advocatíala din Baia-de-Crisiu în Deva. — În comun'a Seliste (Transilvania) de curéndu a muritu o veduva în etate de 104 ani.

Noutati scurte din Români'a. Unu mare numeru de locuitori din Basarabi'a s'au stramutatu la Galati; comun'a primesce în toate dílele declaratiuni pentru stramutare de locuintia. — O compania pontonari români au facutu unu drumu peste Dunare la Gheceta, vis-à-vis de Braila, pentru a înlesni trecerea trupelor române în Dobrogea. — „Voc. Cov.“ scrie, cá multi din Români ce remânu în Basarabi'a, ma si unii bulgari, au luat paspórte române, spre a fi supusi români; multi emigréza în Dobrogea, de si rusii împedeca acésta emigrare. — Culesul viilor, precum scrie „Resboiul“, a începutu a dá rezultate multiamitóre în cele mai multe podgorii din tíera, mai ales în cea dela Dragasiani. — Vestitul banditu Serdaru, care a fugitu, a fost prinsu ierasi la Ruscúcu si pedatu autoritátilor române.

Din lumea mare. Localitátile anecsate Serbiei prin tratatul dela Berlin s'a cedatu la finea lui oct. principatului sêrbescu. — Serbi'a, la cererea Austro-Ungariei, a tramisu în patri'a lor pe refugiatii bosniaci stabiliti pe teritoriulu sêrbu, cároru li s'a asiguratu scutirea de ori ce pedépsa. — Împeratul Vilelm si príncepele Bismarck a primitu epistole amenintiatóre. — În Poloni'a russésca, districtul Sompolno, unu comerciantu de 88 ani s'a casatoritu cu o femeia de 100 de ani. — Serbi'a, la cererea Rusiei, a datu ordinu trupelor sale d'a desiertá localitátile ce ocupau în principatul bulgaru.

Flamur'a lui Hymen.

Dlu Arseniu P. Bunea la 27 oct. si-a serbatu cununi'a cu dsior'a Regin'a Boeriu în Vadu.